

som han ikke kan bevise det, saa siger jeg, at han er en uredelig Mand, og saa skal han straffes; men er der ingen særlig Straffebestemmelse for saadant Forhold, da vil Straffen for de ulovlige Handlinger, Fallenten har foretaget sig, let falde ikke paa ham selv, men paa hans Kreditorer, idet disse skulle tilbageleve, hvad de have faaet. Jeg anser denne Handling ligesom for strafbar, og jeg veed ikke, om Straffeloven kan ramme ham for denne Forbrydelse — saaledes kan den godt kaldes —; kan den ikke det, saa bør der sættes en særlig Straf derfor, thi jeg tror, det er langt rimeligere, at Straffen rammer Fallenten, som jeg da betragter som uredelig, end at den rammer Kreditorerne, som muligen ere ganske uskyldige. — I § 63 er der et Spørgsmaal om Kreditorernes Stemmeret ved Skiftesamlingerne, idet denne Paragraf ikke alene fratager de Kreditorer deres Stemme, som, paa Grund af, at de have privilegerede Fordringer, faae fuld Dækning, men ogsaa negter saadanne Kreditorer denne Ret, som ikke kunne vente Dækning. Det forekommer mig at være lidt vel strengt imod disse Folk, thi muligen kunne de Dispositioner, der træffes, forhindre, at disse Folk faae Dækning, hvormod de, dersom der blev truffet andre Dispositioner, muligen kunde faae Dækning. Jeg tror derfor, at disse Folk ogsaa burde have Stemme.

Jeg gaar dernæst over til Kapitlet om Antagelse af en Kurator m. v. Jeg tror uregelmæssigt, at det i Almindelighed vil blive Skifteforvalteren, der kommer til at udnævne Kurator, thi jeg tror ikke, at der i Reglen vil være det Antal Kreditorer tilstede, som forlanges, for at de skulle kunne foretage dette Valg. Jeg ser imidlertid heller ikke noget Uheldigt i, at det bliver Skifteforvalteren, der kommer til at foretage Valget af Kurator, og jeg skal ligeoverfor den ærede Taler, der sidst havde Ordet (Udfing), bemærke, at jeg dog tror, at det i Virkeligheden vil være bedre, at man, dersom gode Kuratorer kunde

findes rundt omkring i Landet, tager Handlende dertil, da disse paa en langt bedre og heldigere Maade ville kunne foretage Realisationen af et Bo, end den sædvanlige Skifteforvalter kan. Jeg erkjender imidlertid, at der vist er meget Berettiget i de Ytringer, der kom fra det ærede Medlem her ligeoverfor. Dernæst er der Bestemmelsen i den næstsidste Paragraf af § 66, som gaar ud paa, at idetmindste $\frac{1}{3}$ af samtlige bekjendte Fordringer paa Boet skulle være repræsenterede; om denne Krediel skal henføres til Værdien eller Antallet, er mig ikke ganske klart. Jeg kommer nu til § 90. Denne Paragraf indeholder den Bestemmelse, at Fordringer, der indkomme, efterat Anmeldelsesfristen er udløbet, ikke skulle være udelukkede fra at komme i Betragtning. Af den ærede første Taler idag hørte jeg endog, at disse Fordringer skulde komme i Betragtning, naar de blot indkom, inden Boet var sluttet; men det synes mig virkelig at ville blive slemt for dem, der behandle saadanne Boer, idet man aldrig under deres Behandling kan være vis paa, at der ikke kan fremkomme Fordringer, der kunde gjøre saa betydelig Forandring i Stillingen, at man slet ikke kan lægge den hidtil antagne Status til Grund derfor. Det forekommer mig, at naar der ikke bliver fastsat en Tid, inden hvilken Anmeldelserne maa indkomme, vil Boet næsten aldrig kunne blive færdigt. — I § 96 indeholdes den Bestemmelse, at, naar det i Konkursbehandlingsens Lov viser sig, at Boet ikke er tilstrækkelig til at dække Omkostningerne ved Behandlingen, saa skal den betale dem; som har rekvireret Konkursen. Men, dersom det nu er den insolvente Debitor selv, som har foranlediget den, hvem skal da betale Omkostningerne? — § 97 bestemmer, at Fallenten paa ethvert Tidspunkt af den senere Behandling kan faae sit Bo udløbet, men det er selvfølgelig at forstaa saaledes, at han betaler de til den Tid paaløbende Omkostninger; det kan der jo ikke være nogen Tvivl om, men jeg tror dog, det